

Buğday

Akşam oldu ben hala bekliyorum. Kaç kere söyledim şu çocuğa, sıra olduğu zaman haber etme diye. İllaki bekletecek beni. Zaten havada yağıyor ıslandı her yanı. Üşütürsem burnum, kulağım akar durur. İşte de çok yoruldum bugün. Müdür sözde anlayışlı biri ama çalışma saati diye bir kavram yok adamda. İstiyor ki günün yirmi dört saati mesai yapalım ama hiç para almayalım. Hem az maaş veriyor hem de devlete ceza ödemiyo beni çalıştırarak. O da sıradan bir patron işte, neyse eden bulur nasıl olsa. Şu berberliğin en güzel tarafı nedir acaba? Oturduğum yerden bakınca hiçte cazip görünmüyor. En güzel yanı her zaman kesilecek kılların olması sanırım. Hayat boyu işsiz kalmamak... İnsanlık var oldukça bu kıllar şekle sokulacak, kesilecek... Çırağı yok mu bu Hüseyin'in acaba? Her yer kıllarla, boyun kâğıtlarıyla dolmuş. En az beş adamın kılları birikmiş buraya. Havlular kim bilir kaç kişi tarafından kullanılmış, ortaları kararmış kirden. Aynalar desen hep su damlası olmuş, insan kendini göremiyor. Sandalyeler dağınık, çay bardaklarının dipleri sararmış yıkanmamaktan. Hele çay kaşıkları artık yıkanmakla olmaz, atılmalı. Bu kadar pisliğe rağmen neden üç yıldır buraya geliyorum sebebini de bilemiyorum. Yok, aslında sebebini biliyorum. İşitme cihazı kullandığımı bilen sadece bu berber. Her seferinde derdimi birilerine anlatmak istemiyorum. Bir kişi bilsin, hep onunla halledebileyim. Bu çocukta iki ay sonra askere gidecek. Mecbur yine birilerine anlatmaya çalışacağım durumumu. Gazetelerde dağınık, hangisi bugünün gazetesi belli değil. Gerçi berberdeki gazetelerden haber okumamak daha hayırlı olur. Ya spor gazetesi oluyor ya da haftanın güzellerini, mankenlerin memelerini, bilmem ne zaman doğanların burçlarını anlatan gazeteler oluyor. "Sırada sen varsın" demişti Hüseyin ama şu yanımdaki adamda sırada gibi. Elindeki gazetede bugünün sanırım. Okuyuşundaki dikkate bak. Görende memleketin en ciddi meselesini okuyor sanacak. On beş dakikadır arka sayfadaki çıplak kadını inceliyor. Biraz daha devam ederse gazeteyi eve götürmesini söyleyeceğim...

Şükür sonunda bitiriyor adamın tıraş. Sadece sakal tıraşydı sözde ama kesilmedik kılı kalmadı. Neyse ben en iyisi sakal tıraşını evde olayım. Sadece saç kestirsek yeter... Gazete okuyan adamda gidiyor. Demek ki sıra beklemiyormuş. Gazeteyi de yanında götürmesini beklerdim...

-Şevket Ağabey sıra sende buyur gel.

-Nihayet be Hüseyin... Elinde iş varken çağırılmayacaktın sözde.

-Haklısın ağabey. Adam sakal diye oturdu saçıda kestirdi kusura bakma.

-Biraz daha yüksek sesle konuş Hüseyin anlayamadım.

-Adam sakal diye oturdu saçıda kestirdi ağabey, kusura bakma.

-Neyse, oldu artık napalım. Sadece saçı keseceksin. Her zamanki gibi yap, sakala dokunma.

-Tamam ağabey. Cihazı çıkaracak mısın? Kıl kaçmasın dikkatli olmak lazım.

-O zaman dikkatli ol be Hüseyin'im. Evde, yolda, iş yerinde, pazarda, yağmurda, çamurda hep ben dikkatli oluyorum. Burada da sen dikkatli ol, kıl gitmesin. Zaten cihaz kulak içi olduğu için kıl gelmez merak etme. Hem sıkıntımı paylaş Hüseyin'im, anlamaya çalış...

-Nasıl istersen Şevket Ağabey... Ben dikkat ederim merak etme. Eee ağabey nasılsın? İş güc nasıl?

-İyidir Hüseyin nasıl olsun. Bildiğin gibi saatlerce çalışıyoruz, bayram seyran dinlemiyoruz, karşılığında bırak mesai parasını maaşı bile alamıyoruz. Bu dünyaya çalışmaya gelmişiz vesselam. Sen ne yaptın? İki aya gidiyorsun askere Allah izin verirse.

-Gidiyoruz ağabey. İnşallah tez zamanda biterde işimizin başına döneriz. Zaten döndüğümde kendi dükkânımı açacağım. Artık orda yaparım senin tıraşı. Ağabey hazır dükkân boşken kulağındaki sorun nasıl oldu anlatacak mısın? Uzun süredir sorayım diyordum ama ayıp olur diye de hep sustum.

-Niye ayıp olsun Hüseyin. Anlatayım tabi. Sağlık bu nihayetinde, herkes engelli adaydır bu dünyada, unutmamak gerek. Benim bu işitme sorunu bizim köyde oldu. O zamanlar dört yaşındayım. Hayal meyal hatırlıyorum bazı şeyleri. Ben Konyalıyım bilirsin belki. Bizim oralarda bir tek tahıl yetişir, kurak toprak işte. Harman zamanı bizim köye giderdi anamlar. Dedemlerin tarla sürülür, buğdaylar değirmene yollanır, kavurğa yapılır yani buğday kavrulur, kaynatılır. Kaynatmadan önce buğdaylar evlerin damına serilir. Güneşte dinlensin diye. Anamla teyzemde buğdayın içinden kötülerini, taşlarını falan temizlerler. Bende ufak olduğumdan anam yanından çok ayırmaz buğday yığınlarının üzerine bırakır oynar dururum. Vesselam buğdaylarla oynarken kulağıma bir tane kaçmış. İlkokula başlayana kadar kulağımda kaldı o bir tek buğday tanesi. Tam üç yıl kulağımda kalmış, kulak zarımın birini patlatmış, akıntıdan etkilenip diğer kulak zarımda zarar görmüş. Zaten iki yıl boyunca da devamlı akıntı olmuştu. Yanaklarım akıntıdan yara olurdu. Babam o zamanlar Kayseri'ye çalışmaya gittiği için doktora götürüp getirende olmadı. Dedemlerde azıcık umursamamış göz göre göre kulağı kaybetmişiz senin anlayacağın. Binlerce yıllık insanlık tarihinde en önemli şey nedir Hüseyin bilir misin?

-Nedir Şevket ağabey?

-Buğdayın ekilip biçilmesidir. Koca insanlığın yiyecek alışkanlığı değişmiş buğdaya sahip olunca. Düşün artık, koca insanlığı değiştiren buğday taneleri benimde hayatımı böyle değiştirdi. Kulağıma kaçan bir tek buğday, ömrümce çekeceğim bir dert oldu. Dur Hüseyin, önlerden çok kısaltma. Zaten kelleşmeye başladık. Ne diyorduk. Bak sana ne diyeceğim. Zor olan kulağın duymaması değil aslında. Zor olan insanların benim gibileri anlamamaları. İşitme sorununu ben yaşıyorum ama şu sokaklardaki, kahvelerdeki insanlara bakıyorum asıl onlar gerçek işitmeyenler. Birbirlerini dinlemiyorlar ki işitsinler söylenen sözleri. Neyse buğday kaçtıktan sonra ilkokul başlamadan iki ameliyat geçirdim. Kulaktaki sinirler düzeltilemeyecek kadar zarar görmüş. Hal böyle olunca bize de bu durumu kabullenmek düştü. Kabullendik ama çok zorlandık. Okul hayatımda dersleri anlayamadığımdan çektiğim sıkıntı olsun, arkadaşlarımdan benimle dalga geçmeleri olsun, televizyon izlemek, müzik dinlemek olsun hepsi zor hem de çok zor şeyler. Bakma şimdiki halime, teknoloji ilerledi de

cihazı kullanarak azda olsa duyabiliyorum, daha önce bu kadar iyi değildi. Buna rağmen ilkokulda matematik sınavında ilçe birincisi olmuşum. Ve bu soruna rağmen elime aldığım müzik aletini hemen çalabiliyorum. Sana da söylemişim daha önce. Ben ney üflüyorum mesela.

-Bilmez miyim Şevket ağabey. Ama getirip de bir çalmanın bize şu aleti alacağın olsun. Peki, ağabey ailen ne durumdaydı? Onlar içinde zordur.

-Zor olmaz mı? Eskiden daha iyi duyuyordum ben. Gün geçtikçe işitme kaybı çoğalıyor. Televizyon kanallarında benim gibiler için işaret dili kullanılması gerekir aslında ama bizim ülkede bu işlerin kıymeti yoktur. Hatta engelli olmak suç gibidir. Kanallarda işaret dili kullanılmadığı için televizyonu yıllarca yüksek sesle izlemek zorunda kaldık. E haliyle evdekilerin de kulakları yüksek sese alıştı. Artık onlar da normal sesle çok iyi işitemiyorlar. Çekilen maddi sıkıntıları saymıyorum bile. Enseye jilet vurma, makineyle al.

Çok zor zamanlarım oldu Hüseyin. Eğer duyamıyorsan mevsimler bile küsmüştür sana. Bir düşünsene bahar gelir kuşların sesini duyamazsın, dışarıda oynayan çocukların kahkahaları hep uzaktır sana. Ya da yaz gelir denize girersin ama dalga sesleri yoktur. Görebildiğine bir mavilik var ama sessiz, ürkütücü bir mavilik. Sonbahar gelir yaprakların dökülüşüne tanık olursun. Dönüp dolaşıp bedenine sürtünen rüzgârın sesini duyamazsın. Kış olur bastığın karların sesini duyamazsın ya da en basitinden bir kadın seversin gidip konuşamazsın, korkarsın. Seni sevecek birini bulursun sevgi sözlerini duyamazsın. Bunlar dile kolay şeyler işte Hüseyin, başa gelmeden hiçbir şeyi de anlayamazsın. Bak ben birazdan dışarı çıkacağım ve yine sadece ben dikkatli olmak zorunda kalacağım. O yüzden diyorum ya bari burada sen dikkat et, beni anla diye.

-Anlıyorum ağabey, haklısın. Birazda biz dikkatli olmalıyız. Saçları yıkayayım mı ağabey?

-Gerek yok. Yok, yok parfümde sıkma Hüseyin. Ne kadar borcum?

-10 lira Şevket ağabey.

-Al bakalım.

-Bereket versin ağabey. Sıhhatler olsun. Yine bekleriz.

-Yine gelirim Hüseyin.

